

Buddha's Smile

Door Renée Simons

LANG
ZAAM
LEVEN

Loslaten,' zegt Uko. 'Dat is het belangrijkste. *Slow down, and let go...*' Uko is onze reisleader. Hij gaat ons voor op de weg naar transformatie en verlichting. We gaan van klooster naar heilige berg, van heilige berg naar tempel, en soms naar een tempel of een klooster op een heilige berg. De weg ontstaat gaande de weg, volgens de brochure over deze pelgrimstocht door het Verre Oosten. We doen aan meditatie, yoga, tai chi, mindfulness, tempel- en theeceremonies en worshippen. Maar dat is eigenlijk corvee: mantras chanten onder de afwas. Mijn kamergenote heet Poekelien. Ze leest aura's. Na twee dagen wil ze ergens anders slapen. Behalve dat mijn aura niet klopt heb ik een muur om mijn hart. Daar loopt ze tegenaan. 'Afbreken,' zegt Uko. Steen voor steen, stap voor stap. Anders kan je niet loslaten. En als je niet kan loslaten, kan je je niet overgeven.'

We houden een astrale groepsessie en ik wil graag vertellen over het gedicht dat ik probeer te schrijven. Het begint zo: *Ik ben bang voor de bron van zachtheid Die niet voor mij opengaat* 'De zachtste en sterkste kracht is water,' onderbreekt Uko mij. 'Dat merk je juist bij de afwas.' Het blijkt dat de groep heeft geklaagd over het feit dat ik nooit *worship* in de keuken. Afgezien daarvan word ik kregel van

mindfulness, denk ik tijdens het mediteren aan seks en krijg ik jeuk en zweethanden van de eindeloze tempelceremonies. Gaande de week wordt de muur om mijn hart steeds hoger.

'Ik had beter mijn slopersdiploma kunnen halen,' zeg ik tijdens het laatste groepsgeprek.

'Niets is ook iets,' glimlacht Uko. 'Go with the flow.'

Om hem niet op zijn bek te slaan, vlucht ik naar de kleine bibliotheek van het klooster. In een beduimelde reisgids lees ik over een waterval niet ver van hier: *Buddha's Smile, visit this magical spot and be transformed.* Laatste dag, laatste kans.

Mijn ziel en zaligheid staan op het spel. 'Een waterval?' Maar dat staat niet op het programma! Vanmiddag doen we de bergmeditatie en poweryoga.' Uko kijkt ontstemd.

'I go liever met the flow,' zeg ik.

'No problem, follow the water,' zegt een vriendelijke bebrilde monnik. En dat doe ik, eerst door een dampende groene vallei met rijstvelden en bamboebossen, dan door een smalle kloof tussen reuzen van kalksteen. Twee roofvogels cirkelen boven de rotsen, een exotisch insect knerpt me toe. De kloof loopt dood tegen een hemelhoge rotswand waarlangs de waterval als een zilveren lint naar beneden glijdt. Ervoor een stil en zelfgenoegzaam meer waar een rots uit steekt.

Precies op die steen komt het water van de waterval terecht. Door de kracht van het water is die halvemaanvormig uitgehold, zodat de uiteinden op opgetrokken lippen lijken. Waar water en steen elkaar ontmoeten zweeft een glimlach boven het meer.

'Het lukt niet,' zeg ik tegen de glimlach. 'Niks lukt, en ik ben bang dat het nooit zal lukken.'

De glimlach lijkt breder te worden, de mondhoeken trillen kortstondig in regenboogvormige sluiers. Lacht zelfs Boeddha mij uit?

Woedend ren ik rond het meer tot vlak bij die stomme grijns en spring erin met kleren en al. Maar in plaats van een ijskoude plons wacht me een warm en zacht welkom. Het water is lauw. Met lome slagen zwem ik naar de rots. Je kunt er gemakkelijk op klimmen, de uitgesleten holte vormt een perfecte zitplaats. Ik ben een god in het diepst van mijn gedachten en zit op een glimlach ten troon. Het water geselt mijn hoofd en schouders, het raast en klettert om me heen. Boeddha's lach klinkt eerder als Boeddha's plas. Daar moet ik zo om lachen dat ik een flinke slok water naar binnen krijg. Ik lik mijn lippen af. Het smaakt niet hemels en niet aards.

Het is al avond als ik de kloof uit kom; het licht vervaagt, maar het is onverminderd warm. Landarbeiders, dun en buigzaam als riet lopen door de rijstvelden naar huis. Ze dragen conische hoeden, harken en schoffels over hun schouders, hun zachte stemmen zweven voor me uit. Wat lopen ze licht en snel, ik kan ze niet bijhouden; mijn benen worden steeds zwaarder, mijn hoofd lichter en mijn maag wiebelt ertussenin. Met moeite sleep ik mij voort tot de poort van onze pleisterplaats.

Mijn reisgenoten hangen als verwelkte lotusbloemen op het voorhof van het klooster. Ze nippen van hun tsjai. Poekelien kijkt me onderzoekend aan en frons haar wenkbrauwen. Mijn aura? Mijn aura danst in duizend vloekende kleuren door mijn maag.

'Je hebt heel wat gemist,' zegt Uko. 'We zijn vanmiddag helemaal tot het gaatje gegaan.'

'Hey!' geschrokken springen ze op, want ineens geef ik over. Niet mijzelf, maar mijn maaginhoud klettert en spettert voor hun blote tenen in het stof.

Die laatste nacht laat ik los. Alles. Op een emmer. De weg is vrij. ●